

Dalibor Coufal

Život s cejchem „pétépáka“

Narodil se 5. 3. 1930 v Hrušovanech nad Jevišovkou. Po podepsání Mnichovské dohody byly obsazeny Německem, a proto se museli odstěhovat. Naštěstí jeho dědeček měl mlýn ve Snovídkách, kde mohli asi 3 měsíce přebývat. Poté se přestěhovali do Chrlic, kde jeho otec dostal místo přednosty stanice a služební byt. Zde bydlel do roku 1960, než se přestěhoval do Brna. Po ukončení obecné školy v Chrlicích nastoupil do 1. Reálného gymnázia ve Starém Brně.

Dostudoval a odmaturoval roku 1949. Dostal se na vysokou školu, kterou chtěl studovat – vysoká škola technická Edvarda Beneše (strojní inženýr). V průběhu studia na vysoké škole došlo k vyhazování z vysokých škol, což postihlo i Dalibora Coufala ve 4. ročníku, kvůli jeho nepřijatelným názorům v socialistické straně. Kdo byl vyhozen, musel automaticky na vojnu a tak se dostal k PTP (pomocný technický prapor). Školu si dodělal po propuštění z PTP.

Co to vlastně PTP bylo?

Československá lidová armáda byla v té době zneužita, aby se stala nástrojem komunistické moci k potlačování svobodných myšlenek proti komunistické ideologii. Současně tyto útvary byly využity k zajištění levné pracovní síly především, v oborech jako např. na stavbách nebo v dolech. Útvary PTP existovaly v letech 1950-1954, kdy byly kvůli mezinárodnímu tlaku zrušeny. PTP prošlo podle odhadů kolem 40 000 až 60 000 mužů.

Príslušníkům útvaru PTP se říkalo Černí baroni, protože měli černé výložky a černé oči od uhlí. Plat u PTP: Byli špatně placeni, protože byli zařazováni na špatně placená místa a velká část výtěžku jim byla odebrána armádou na šacení, stravu a ostrahu. Mezi muži neprobíhala šikana, neboť všichni byli „na jedné lodi“.

Dodnes existují dva svazy PTP- Moravskoslezský a Český, které mají cca 3 000 členů. I po těch letech se bývalí členové svazu PTP scházejí. Nejmladšímu členovi je 81 let.

Život p. Coufala u PTP

Když k útvaru PTP nastoupil, což bylo roku 1953, bylo mu řečeno, že služba zde není na konkrétní časový úsek, což pro něj v tu chvíli znamenalo, že zde může být jakkoli dlouho. V dolech v Kladně ale chytil žloutenku, a proto byl po pouhých 16 měsících propuštěn.

Po nástupu k PTP pracoval 3 měsíce na stálé noční, kde dělal jen na údržbě. Poté přešel na jiná pracoviště, kde pracoval na všechny směny. Zbraně nedostávali, protože se velitelé obávali, aby je nevyužili proti nim. Navštívit svou rodinu mohl pouze omezeně, neboť volný čas byl organizován veliteli. Času nebylo nikdy mnoho, protože se nesměla nikdy vynechat směna. Domů se dostal pouze 2x.

V roce 1955 ho propustili do civilu, nicméně dostal „cejch - pétépák“, což si neslo označení - nespolehlivý. Důsledky služby u PTP ovlivňovaly jeho život až do roku 1990. Kvůli tomu, že byl u PTP nemohl cestovat do zemí, které dříve navštěvoval běžně, mohl dělat svoji práci ale nemohl vykonávat vedoucí funkci.

Den u PTP

Ráno vstali a dostali snídani. Po snídani pro ně přijel autobus, který je odvezl na šachtu, kde se převlékli, dostali lampu a sjeli do podzemí. Zde dělali, co jim přidělili. Po práci vyjeli ven, převlékli a umyli se, jeli do kasáren, kde se naobědvali. Místo odpoledního klidu je přeškolovali, aby byli správní budovatelé socialismu. Pracovalo se od 6h-14h , 14h-22h , 22h-6h .

Režim tehdejší doby stál na udavačích a na tom, že si nikdo nebyl jist životem. Roku 1964 vstoupil do Národní socialistické mládeže. Byl členem Československé strany socialistické, která byla součástí národní fronty, kterou byl 3 měsíce před Sametovou revolucí umístěn do funkce poslance Národního výboru města Brna.